

Cjisko 12.
22. měrza.

Bonhaj Bóh!

Létník 24.
1914.

Sy-li spěval,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróency
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosć da.

Njech ty spěvaš,
Swérnje dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođi ty.

Z njebes mana,
Njech či khmana
Žiwnosć je;,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokréw će!

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ſo kóždu ſkobotu w Ssmolerjez knihiczhchčeřni w Budyschinje a je tam ſa ſchtvortlětnu pschedplatu 40 pj. doſtačz

Láture.

Rom. 5, 1—5.

Láture, to je: „wježel ſo!“ rěka dženbniſcha njedžela. Njeje to ſpodživne mjeno ſa njedželu w pôſtnym czaſu? Pôſtny czaſ je tola khotny czaſ, nam k temu daty, ſo my ſwojeho ſbóžnika w duchu pschewodžamý na puežach jeho hórkeho czerpjenja a wumrjecža. Tu widžimy jeho, kaf je wón ſrudny hacž do ſmijercze, kaf budže wón hanjeny a wuſměschany, kridowaný a ſ czernjowej krónu krónowaný, kaf wón na kſchizu wižy a helsku cžviliu cžerpi, wón, kotrehož naſcha duschha ſubuje. A dha mohli ſo wježelicž? Ně: „ſrudž ſo, moja khotuda duschha, ſo roſkaž, moja wutroba!“ A pôſtny czaſ je pokutny czaſ. Hdyž ſo ſe ſnatym kherluſchom praschamý: „Naſlubſchi Jeſu, ſchto je twoja wina, ſo tebi tajku wulku ſkóſcz a boleſcz cžinja? Šchto dha je wina teho twojoh' ſměcha?“ dha rěka wotmolwjenje: „To wſchitko pschińdže wot mojeho hrécha. Ach, kňeže Jeſu, to je moja wina, ſo cži tak cžinja.“ My ſmy jemu ſe ſwojimi hréchami tajku martru, tajku ſmijercz pschihotowali! Naſche dla je wón tak cžerpił a wumrjeł! A dha nam dženbniſcha njedžela pschiwoła: wježel ſo! Njedýrbjało wjele bôle rěkacž: „ach placze, wy ſeže wini, ſo Jeſuž krawany je, wasch krawany hréch to cžini!“

Haj, pôſtny czaſ je khotny, pokutny a tola tež wježely czaſ. Taſo Jeſuž na kſchizu wižasche, běchu cži, kotsi jeho lubowachu, ſatorhnjeni a ſu hórké ſyſly plakali. Ale hdyž ſu poſdžischo na jeho czerpjenje a wumrjecze myſlili, běchu

jich wutroby poſne najſbóžniſcheje radoſce a woni jo nje-móžachu dokhwalicž. Woní běchu pôsnali a ſhonili, kajke řekí žohnowanja ſo wot kſchiza na nich a na zyłe cžlowjeſtwo wuliwaju. Tón kſchiz na horje Golgatha je žórko naſcheho ſboža ſa cžaſ a wěcznoſcz. A hdyž my prawje wopomnimy, ſchto je Jeſuž tam nam dobył, dha tež my hinał njemóžemy, hacž ſ wutrobu ſo wježelicž. Duž: wježel ſo, kſchesczijano, tež w pôſtnym czaſu! Pschetoz psches ſwoje czerpjenje a wumrjecze je Jeſuž tebi dobył: 1. prawdoſcz psched Bohom,

2. poſoj ſ Bohom,
3. nadžiju pschichodneje kraſnoſce,
4. krobloſcz we wſchitkých týſchnoſczach.

1. Najwažniſche praschenje ſa kóždeho cžlowjeka je to: kaf budu ja prawy psched Bohom? to rěka: kaf budu ja tajki, kajkehož chze Bóh mje měcz, tajki, ſo móže Bóh ſpodobanje nade mnou měcz. My wſchitzu cžujemym, ſo njeſbymy prawi, naſche ſwědomije nam wobſwědczuje, ſo njemóže Bóh nad nami wjeſele měcz, ſo jeho ſpodobanje nad nami njewotpočzuje. My ſmy wſchak hréchnizy a to je žaloſny plód hrécha, ſo naſ ſo wot Boha wotdželi. Bóh je ſwjath, žadyn hréchnik njemóže psched nim wobſtacz. Duž ſmy my ſhubjeni a ſatamani cžlowjekojo! Ale my njechamy ſhubjeni bycž; w kóždej cžlowíſkej wutrobie leži to horze žadanje po Bohu, po Božím ſpodobanju, po ſbóžnoſci ſchto dyrbimy cžinicž, ſo budžemy prawi psched Bohom. Židzi a pohanjo ſu pytali, ſebi tu prawdoſcz dobycz psches bohate wopory. Wot ranja hacž do wježora ſapachu na

woltarjach w templu w Jerozalemje płomjenja horje k njejebiekam, a nieżo njeje pohanam pschedrohe, schtož bychu Bohu woprowali. Pastryt wubera najlepsche skoczo swojego stadla a saręsa je na woltarju, ratař pschinieże najrjensche płody swojich polow, starschi położa żamo swoje dżeczi do rukow pschiboha a druhý cžwiluja żo żamych na żałozne waschnie k Bożej cžesczi a měnja, so woni s tym żwój hréshny dolh sapłacza a Boži hněw wot żo wotwobrocza a Bože spodobanje żebi dobýdu. Ale woni żo myla. Pschetož schto móžemy Bohu dacż, schtož njeje won nam prjedy dal? Tak móžemy s tym, schtož njeje nasche, ale Boże, żwój hréshny dolh sapłacież? A kajke je to sabłudzenie, żebi myſlicz, so ma Bóh spodobanje nad boloſciami cžlowjekow! Abo móžemy s dobrymi skutkami żwoju hréshnu winu wurunacż? Też tuto měnjenje wotpokaſa tón Knjes: „Hdyż wschitko scze cžinili, schtož wam je pschikasane, rjeknie: my żmy njewužitni wotroczy, my żmy cžinili, schtož cžinicz winoježi běchmy.” Ně, se żwojej mozu njemóžemy żebi tu prawdoſez dobýez, kotrež psched Bohom placzi. Dha dyrbimy potajkim shubjeni a njesbožowni býez do wscheje wěcznoſcze? Ně, Bohu budż džak, żwiaty japoschtol wyska w naschim teſce: Dokelž tehodla żmy prawi scžinjeni! Psches koho? Psches Jesom Chrysta. Tón je tón jenicki mjeſe wschitkimi, kiz běchu a budža žiwi, nad kotrejz je Bože spodobanje połnje wotpoczoſalo, tón jenicki prawy, kiz wo żanym hréchu nieżo njewjedžesze. A tón je hréchi żweta na żo wsał, je to khostanje, kotrež dyrbialo naš trjehicž, czerpił, je sa naš wumrjeł a se żwojej żwiatej kruju nasch hréshny dolh sapłacził. Wón je nam tu najwyhſchu prawdoſez dobýl, hdyż je na kschizu w żmierczi sa naš pobyl. A na kózdeho, kiz do njeho wěri, pschinedze Bože spodobanje, tón je prawy psched Bohom. Bóh njeſlada wjozy na jeho hréchi, ale na tu draſtu prawdoſcze, s kotrejz je jeho luby Ssyn hréshnika woblekał. Nět k wěm, tak budžemy prawi psched Bohom: niz psches nasche skutki, ale s hnady psches wěru do Jesom Chrysta, kiz je sa naš czerpił a wumrjeł. Nět żmy my prawi scžinjeni psches wěru. „Ta krej a prawdoſez Chrystusa ja moja draſta pschistojna, s tej psched Bohom ja wobstacz chzu, hdyż do njebjia nnts poczahnu.”

2. A s tym mamy pokoj s Bohom. To je to naj-krasniſche kublo na zyłej semi. Sswj. Pawoł njewě kſchesczianam nieżo lepsche pschecž. Kózdy list won sapocžnje: „Hnada budż s wami a pokoj (abo mér) wot Boha nascheho Wótza a nascheho Knjesa Jesom Chrysta.” Deno hdyż je pokoj, tam je sbože; to płaczi hižom we wschědnym žiwienju, w domach, we żwójbach, we wožadach. Hdyż je swada a roškora, tam żu ludżo njesbožowni. Ale hishcze wjèle wschischi je pokoj s Bohom. Schto je to? Ta njepowalna wěſtoſcze: Bóh je mi hnadny, to ſhonjenje, Bóh ma żwoje spodobanje nade mnui. Duž żo njetrjebam wjazy psched Bohom bojež jako psched żurowym žudnikom, ale móžu żo jemu troshtnje dowěricz, kaž džeczo żwojemu nanę; tak żym derje ſhowany sa czaž a wěcznoſcze, kaž džeczo na linje lubuje maczerje; tak mje nieżo njewobſkodži, Bóh żam wschě wězy wodži, so sa mnije żbózne żu; dha żamo żmiercž mje strójicž njemóže, pschetož tež wona njemóže mje wot Bożeje luboſcze dželicž, ale wjedże mje k Bohu do njebjęſ. Tutón pokoj s Bohom je nam Jesuž dobýl. Hižom pschi jeho narodze jandželjo ſpěwachu: „mér na semi”; do żwojego czerpjenja žubi won wucžobnikam: móž mér ja wam dawam, móž mér ja wam wostaju; na

jeho kschizu to wěſteženje Jesajažowe napižane steji, „so býchmy mér meli;” po żwojim horjestaczu won tych żwojich poſtrowi: „mér budż s wami!” Haj, Jesuž je nasch mér. Něhdże druhdże njemóžemy jón namakacż. Bjesbózni nimaju żaneho mera. Ale schtož do Jesuža wěri, tón ma jón woprawdze. Kedžbij na to, luby cžitarjo, so japoschtol piſche: „my mamy pokoj s Bohom psches nascheho Knjesa Jesom Chrysta.” Ssano ty ſkoržisch: Ja wěriju do Jesuža jako do mojego Sbóznika, a tola njepſchińdu k prawemu mér; druhdý drje jón cžuju w sbóznych hodzinach, ale potom pſchińdu ſažo czažy, w kotrejz je moja wutroba tač njeměrna. Dha wopomí, so tón pokoj s Bohom njewotpočjuje na naschim ſacžuwanju, ale w Bosy, won njeje pschede wschěm žłódke cžucze, ale wěſtoſcze. Pomysł żebi na džeczo, kotrež po cžmje s nanom psches wulki lěb dže. Móžnje bije jemu wutroba połna bojoscze, ale wono wě: móž nan je pschi mni, a džerži jeho ruku. To dawa jemu pokoj a krobloſcze. Dha hiba żo něchtio w lěſu; hnydom ſapschimne nowa bojoscze to naſtrōzane džeczo, ale cžim twjerdſcho džerži ruku lubego nana a pschi wschej bojosczi ma wono pokoj a mér w tej wěſtoſczi: móž nan je tu. Tak džerž żo tež ty k Jesužej; wěr twjerdże, pschi wschitkich mojich žlaboſczech a hréchach je Bóh mi hnadny, ja żym tola Bože lubo džeczo. To je wschaſ runje to kražne, so tón pokoj wot naš njewotwižuje, so mamy pokoj s Bohom psches nascheho Knjesa Jesom Chrysta.

3. A nadžiju pſchichodneje kražnoſcze. Wucžobnikom na pucžu do Emmauſa džesche tón Knjes: „Nje dyrbiesche Chrystus to czerpicz a k żwojej kražnoſczi ſańcž?” A prjedy je won tym żwojim žlubil: „hdyż ja żym, tam dyrbí móž žlužobník tež býez.” A temu je Jesuž potajkim czerpił a wumrjeł, so býchmy džel meli na jeho kražnoſczi. Drje wjèle jich je, kotsiž żo tutej naschej kſchesczijanskiej nadžiji żměja. Ale my żo njedawam psches nich mylicz. My wěm, so je wona twjerdże ſaložena. Haj, s njej steji a padnje naſcha kſchesczijanska wěra. Wotſtroncze ju se žiwienja Sbóznika, se žiwienja japoschtolow, se żwiateho piſma, a nieżo ſbytkne njewostanje. Hdyż njeje żana pſchichodna kražnoſcze, dha njetrjebasche Jesuž do żweta pſchińcze a czerpicz a wumrjecz, dha njetrjebachu japoschtoljo tajke pschesczehanje na żo wsacz, dha je naſcha wěra żama ża. Ale to móžno njeje, pschecziwo temu njewědczi jeno naſcha wutroba, ale žyla historija kſchesczijanskeje zyrfwje. Jesuž je nam na kschizu pſchichodnu kražnoſcze dobýl; a my khwali my ſo jeje w nadžiji; cžim bóle njewěrjazý ju wužmewaju, cžim krobliſcho wustupujemy ſa nju, a żym wěiczi, Bóh ju kražnje dopjelni. Hishcze njeje ſo ſjewiło, kajka to kražnoſcze budże. Ale to wěm, so budże njewurjekniwje wulka. Schtož żane wóczko njeje widzał, a żane mucho njeje žlyſchał, a do żaneje wutroby njeje pſchischło, to je Bóh pſchihotował tym, kotsiž jeho lubuja. My wěm, so cžeknoſcze tuteje czažnoſcze njeſku hódne tuteje pſchichodneje kražnoſcze, so tam we żwětle poſnajemy, schtož je nam tu potajene, so budžem y nascheho Boha a Sbóznika widżecž wot woblicza k woblicžu a żo wjeſelicž s njewurjeknjenym a wěcznym wjeſelom.

4. Ale tutu pſchichodnu kražnoſcze mamy nět jeno w nadžiji. My dyrbimy hishcze hicž psches wjèle tycznoſcze. Ale tež ſa nje je Jesuž psches żwoje czerpjenje a wumrjecze nam krobloſcze a móž dobýl, so móžemy je njeſcze a wutracz hacž do kónza.

„Niz paž żamo to”, my nimam y jeno nadžiju pſchi-

chodneje kraſnoſće, ale hižom tu ſmy troſhtni ſamo w czeſknoſćach, haj, „my khwaliſy ſo tež tych tyſchnoſćow“. Kajke ſu to ſłowa! Rjepraji tu Pawoł psche- wjele? Rjeje hižom doſč, hdvž my ſwoj kſhiž njeſhemy ſwolniwje bjes morſtanja a ſkorzenja? Ale ſo dyrbimy ſo tyſchnoſćow khwalicz, njeje to pschewjele žadane? Ta ſym pschi khoroložach ſtejal, na kotrejch ſym pschi naj- wjetſchim hubjenſtwje lute džakowanje a khwalenje klyſchal. Kaf je to móžno? Nasch teſt jo nam praji. Tyſchnoſće ſu ſchula, w kotrejz wérjazh naikraſniſche kſheszijanske poczinki naukuſje. „Tyſchnoſć pschinjeſe ſczerpliwoſć“. Schto je ſczerpliwoſć? Niežo druhe hacž roſlamana wobužnoſć a ſamowola, taſ ſo ſo člowjek zyle ponižuje pod Božu móznu ruku, wſchitko ſwojemu njebjeſkemu. Wózzej porucza a ſo modli: niž kaž ja chzu, ale kaž th chzesch. My drje widžimy druhdy poddače, kotrež ſo nam ſda na preni wokomik ſczerpliwoſć byč, ale wo- prawdže njeje, hdvž mjeniſzy nechtó njeſtota, ale tež ſo njemodli a ſo i tym troſhtuje: ja jo njemóžu psche- měnicz, duž dyrbu jo njeſć a wſchitko ſlonežnje pschecstanje. To je duchowna tupoſć a žana ſczerpliwoſć. Šczerpliwy njeſh ſwój kſhiž ſ tej wěſtoſću: Bóh je ſwěrny a czini wſchitko derje. Najkraſniſchi pschikkad ſczerpliwoſće je nam. Jeſuš dał we ſwojim czerpjenju a wumrjeczu. O hladajmy na njeho a wuklumy wot njeho. Wjele ſym naukuſli, hdvž ſym wot njeho ſczerpliwoſć wuknigli. „A ſczerpliwoſć pschinjeſe ſhonjenje.“ Drje tež hórke ſhonjenje. My po- ſnajemy, kaſ knicžomne ſu wſchitke ſeinske wězy, kaſ klabia je naſcha wutroba, kaſ džiwnje Bóh naſ wodži. Ale hižom tute ſhonjenja ſu wjazh hódne hacž eziſte ſtoto. My čzinimy paſ tež wjeſele ſhonjenja: kaſ móznie a kraſnje Bóh pomha, kaſ wón modlitwy wuſklyſcha, kaſ jeho ſlowo troſhtuje a poſylnja, my ſhoniſy ſwěrnoſć a luboſć ſobuczloſiek. W tyſchnoſćach ſhoniſy wjele wažneho a kraſneho, ſchtož nihdže druhdže njemóžemy ſhonicz. „Šhonjenje paſ pschinjeſe nadžiju“. Rjeđyrbni Bóh, kiž je hacž dotal pomhał, nam tež dale pomhač? Rjebuđe Bóh, kiž je naſ ſe ſchescz žaſoſćow wumohł, naſ tež ſe ſedmeje wukhowac? „Nadžija paſ njeſahaniſi.“ To wſchak nje- placzi wo kózdej nadžiji, ale jenož wo jenej, wo nadžiji, katraž ſo na Boha ſpusheča. Schtož czini Bóh, wſcho dobre je. Po tym, ſo je Bóh Jeſuſa na kſhižu wo- puſhečik, wón naſ ſenje njeopusheči. „Pſchetož jeho luboſć je wulata do naſcheje wutroby psches ſwja- teho Duha, kotrež nam je daty.“

Sroſymis̄h th nětk, luby čitarjo, čehodla ſu kſhe- ſcijenjo jenu njeđelu w poſtnym čaſu Látaře mjenovali? Rjehladaſ jeno na tu martru ſwojego Sbóžnika, njehladaſ jeno na ſwoje hréchi, kotrež ſu jemu tajke boſoſče na- czinile, ale hladaj tež na to, ſchto je wón tebi psches ſwoje czerpjenje a wumrjecze dobył: prawdoſć psched Bohom, poſkoj ſ Bohom, nadžiju pschichodneje kraſnoſće, krobloſć a móz w tyſchnoſćach. Potom budže twoja wutroba pschi wſchej ſrudobje wjeſela. Haj, wjeſel ſo, ale niž kaž džeczo ſweta, ale w tym Knjeſu!

Hamjen.

M. w B.

Powjedańčka wo Jeſuſowym kſhižu.

Sapocžny ſ wjerbu a ſ jědu. Wiſata wjerba ſwoje haſoſli hukuboſt ſemi powiſcha. Stari ſebi powjedaja, ſo ſu wot wjerby e pruth wſate, ſ kotrejmiž ſu naſcheho lubeho Knjeſa psched jeho

kſhižowanjom ſchwikal; wot teho čaſha ſem wona ſarujo ſwoje haſoſli ſemi powiſcha a je wjazh wýhoko noſhcz njemóže. O člo- wječe, čehodla noſyſch th ſwoju hlowu taſ wýhoko a dyrbis̄h tola wuſnac: „Knježe, moje hréchi ſu eže biše.“ — Pohladaj temu napſchecziwo na jědu! Ta ſo ſtajne ſeleni. Maſto a w ſeſe w jenajkej mlódnej psche ſteji, kaž ſnamjo praweho, wo ſotrymž Dovit khwali: „Teſho liſcze njeſwjadnje,“ taſ wona ſteji. Stari praſa, ſo je Sbóžnikow kſhiž ſ jědle wocžeſleny był. Teſho frej je po njej dele bězała a jejne ſorjenje ſ njebjeſkimi mozami napowała, duž ſo pschezo ſeleni. Wón praji: „Schtož moje eželo je a pije moju frej, tón ma wěčne žiwenje.“

A nětko ſedžbujmy na ſwérinu! Wo ročžy ſo praji, ſo je ſ czerpjathym Wumóžnikom ſmilnoſć měla, ſchtož jej tež ſ wocžow hlaſa a ſchtož ſo kózdemu ſamo praji, kiž do jejneju mileju derje měnjaſeju wocžkow hlaſa. Wona je, taſ rěka, wokoło jeho hoſdža- zych ranow ſlětowała a pjerchotala a jemu woſkłodžala. Taſ je wot jeho krvě ſem čerwjenie horleſchko wobkhowała. Ale Knjeſa je dhbjala wumrječ widžec. Wot teho čaſha ſem njemóže ža- neho morweho člowjeka widžec a runa ſo Tobiaſej, kiž ſabitých a morwych ſwojego luda ſ haſow ſeſbéra a pohrjeba. Hdvž něhdže ſabitý w ležu leži, wo ſotrymž nichčo njewě, ſo by jeho ſběhnýl a pohrjebał, ſo praji, ſo ročka pschilecziwſchi někotre ſopjeſchka na jeho bjeſwocžo ſklađe, ſo by jo taſ derje hacž móže, pschikyła. Tu rěka: „Wona je czinila, wjelež je mohla. — Wo ſchtrjeñzu, ptaku, kotrehož pýſk ſo kſhižuje, ſo powjeda, ſo je, jako naſch luby Sbóžnik na kſhižu wiſasche, wutrobné želbyče ſ nim měl; ſo je ſebi wjele próžy dawal, ſe ſwojim pýſkom te ſurowe hoſdže ſwu- czechowac, ſ ſotrymž bě Wumóžnik na drjewo poſleča pschibith.“

Ale — wulka luboſć a mała móz. Wón to njemóžesche, ale je ſebi pschi wobſtajnym dypjanu pýſk ſhibnył, kaž hiſchče džen- niſchi džen na nim widžiſh. My paſ prajimy: „Sbóžny, ſchtož ſmě teho Knjeſa dla hanibu a ranę czerpicz.“ —

Nětko hiſchče něchtó ſ člowjefiſta! Veronika bě mjes thmi žonskimi, kiž do Jeſuſa wérjachu. Wo njej ſo mjes ludom powjeda: Taſo naſch Sbóžnik pod ſwojim kſhižom psches Jeruſalemſke, haſy na Golgatha ſtupeſche, džechu pódla njeho tež zionske džowki mjes nimi Veronika. Wona bě pódla, jaſo ſo Jeſuſ pod kſhižnej czežu do hromadý ſyphn; ſ roſmlětej wutrobu wona widžesche, kaſ pót ſ jeho woblicža ſopotasche. Duž jemu ſwoje platoſe rubiſchko poda. Š džakom jo tón Knjeſ ſot njeje wſa, ſatkoſci ſwoje woblicžo do njeho a da ji jo ſaſo. A hlaj, do rubiſchka bě wobras czerpjateho woblicža we ſwojej martrownej rjanoſeſi wotcziſchczan; to bě ji ſ dopomnjeſcu na teho, kotrehož bě na jeho martrownej dróſh wofſchewiſa. Schto nam tuto powjedańčko praji? Měj w pomjatku Jeſom Jeſuſu! Podaj jemu ſwoju wutrobu, ſo wón ſwój wobras do njeje ſacziſhcz! Tón budže cže ſ poſuče wolač a cže ſ měrej powjedže.“ —

Ale tež druhe tón Knjeſ na ſwojej martrownej dróſh ſhoni. Kſhižowa czeža bě jara czežka; ſ wutloſeſu wón dale njemóžesche, runje jako bě psched khežu ſchewza Ahasvera. Duž poſaſta, ſo by wotpočnył; bě tam laſka, na kotrež chyſche ſo poſyhnyc. Duž Ahasver hněwny wuſkocži a poſběhný ruku: „Sběhn ſo, Jeſuſ, wot tudy, hdzež kluſchesch, ty njeſměſh wotpočnyç.“ Duž Jeſuſ, kſhiž na ſo wſawſchi, jemu wótrje do wocžow poſladny a praji: „Ta du ſ wotpočinku, ty paſ budžesč po ſwěcze čyahac, doniž ja ſaſo njeſchińdu.“ Lud ſebi powjeda: Ahasver čaſha bjes wotpočinko po ſwěcze. Móžesč to na iſraelſti lud naſožicž, kiž je teho Knjeſa wot ſo ſtorčik a nětko w zusbjje wokoło bļudži. Ale lepje hiſchče to ſam na ſo naſož a praji: Prjedy ſ wotpočinku njeſchińdu, doniž temu Knjeſej wutrobu ſ wotpočowanju njeſoram. Gwój lud wón ſ wotpočinku powjedže. Kſhwatajmy tehodla, ſo býhmy nuts ſaſhli ſ wotpočinku Božeho luda.

Czepjenje nascheho Sbožnika.

Daj do twojego czepjenja
Nam, Knježe Jezu, hladacž!
Tak rzi nam nascha wutroba,
Hdyž widzimy cze padacž!
Ty czepisč, hacž Ssyn Boži sy,
Hoj, i czepjenju sy požlanu
Wot njebeskeho Wotza.

Daj pohladacž czi do wóczka,
Kiz jara frudne běsche,
Hdyž styski swoje wohlada,
Psches kotrež netko džesche!
S nim na naš, Jezu, pohladaj
A wschitke nasche kylsy staj,
Kiz ronja nam so i wożow!

Tež chyli radzi pohladacž
Czi, Jezu, do wutroby,
Na twoju luboſę spominacž,
Kiz pschewiny a doby.
W tutej twojej luboſci
Ty stejsich netko psched nami
A i njej naš i ſebi czehnjesch.

Daj pohladacž nam na twój khód,
Tak kizak a czežki!
Sswét pyta tu ſej mēd a blód,
Ty khodzich hórke ſežek.
To pak je khód twój poſledni
We tutej ſeniskej niſkoscii,
Wesch wſchak, ſo džesich netko i Wotzej.

Daj pohladacž nam na twój kſchiž
A na wschę twoje ranę!
Daj klyſhceč nam, tak žaloſežich,
O Jezu kſhižowaný!
Twój kſhiž naš wucž, ſo twoje dla
By duscha nascha podata
Czi tež pod kſhižom była!

Měj džak ſa twoje czepjenje,
Měj džak ſa luboſę twoju!
Ssy nožyl naš na wutrobje
A plodžil ſyrkej swoju.
Hlaſ, i džakowanjom kchwala cze
Sa twoje ſwiate czepjenje
Netko twoji wumóženi.

Lékarſtwo kſchesczianow.

Pohanski Hindu wophta jeneho ſwojich krajanow, kiz je kſchesczian, a ſo jeho woprascha: „Kajkeho lékarſtwo nałožujesz, ſo je twoje woblicžo pschezo tak ſwězate? Dawno hižom chylic ſo cze ſa nim wopraschecž.“ — „Ta žaneho woſebiteho lékarſtwo nje-nałožuju,“ jemu kſchesczianski Poma wotmolwi. Na czož tón pohan dale rěčesche: „Tola, zyle wěſče macze wó kſchesczienjo netajkeho potajneho lékarſtwo, kiz nom ſjewicz nochzecze; pschedož husto hižom ſym ſo pschi poſladanju na kſchesczianow, kothryž ſetkach a ſefnach, džiwak nad tym džiwnym, wježelym ſwětle jich woblicža.“ Dha pozměnkowasche ſo Poma a jeho wóczko bu hiſčeze radoſtne, hdyž ſwojemu pohanskemu towařſchej wotmolwi: „Ta

chzu czi nasche potajneho pscheradžiež. Nasche woblicžo je tak ſwězate, dokelž ſym we wutrobje wulžy jara ſbožowni a bohacži. To ſbožo naschich wutrobow pak je ſłowo ſiwenja, je nascha ſbóžnych a wježelých czinioza wera do Khrystuſa!“

Ty, luby cžitarjo, njejsky žaneho druhego wotmolwjenja węckowal. Snajesch ſe ſwojego ſiwenja to hluhoke, trajaze wježele, kiz i nascheje wery wulhadža, kož i njeſprahniteho žorla? Czi pohanjo mjes nami, ja měnu tych njevěrjažich, maju kſchesczianstwo husto ſa něchtu ſrudne a njeſtroſchtne. Woni nimaju žaneho ſrošmjenja ſa wježele w tym Knjeſu. Woni ſnaja jeno ſwětne a husto doſč hřechne wježela, hdyž holk a hara knježi, a kiz njeſamóža wutrobu wobſbožecž a naš ſa nowe džeko wofschewicž. Gradowanie w tym Knjeſu je jim zuse. O derje temu, kiz, kož tamny Poma, to prawe ſekaſtwo ſa duschu ſnaje! Pschekhodž naſch ſerbski kraj, a ty budžesch w někotrym domje, hdyž knadž je próž a ſtaroſezow doſč, a hdyž po ſwonkownym roſhuzdzenju ſiwenje wobydlerjow runje lóžke njeje, tola na jich woblicžu džiwnie ſwětlo trajazeho wježela a blyſcot naſhlubſheje radoſce ſo jaſnicž widzecž. Nad nimi dopjelnja ſo, ſchtož je psched lětthyzami Davit hižom ſa wěrnoſež we ſwojim ſiwenjeniu ſpóſnal: Šakón teho Knjeſa wofſchewi duschu; pschikafnie teho Knjeſa roſhwěcza woži a ſwežela wutrobu

Moje ſbože.

Njech wſhemu člowejſtwu,
Kiz jeno čaſhnoſež haji
Zow w ſeniskim pschebytku,
Sso i ſrotkim ſłowom praji:

Hdyž tež ſo tudy wſcho
Se ſwětnym ſabjera,
Mje kſchewi jeno to:
Bycž jehnjo Jezuſa!

F.

Dželaj w nadžiji.

Dži cziſche ſwój pucž ſiwenjelski
A njeſej ſedžbu nježak ſwěta;
Ssy, ſlutuj we tej nadžiji,
So w ſwojim čaſhu pſchiñdu lěta,
Hdyž twoja ſytwa ſeſhadtja
A czerſtwe plody ſiwaſa.

F.

Wſchelake i bliska a i daloka.

— Mjes tými, kiz ſu na Budyskim gymnaſiju maturitatne pruhowanje wobſtali, ſtaj dwaj ſſerbaj: I. ſſykora i Delneho Wujesda a I. Schibač ſ Komorowa pola Rakez. Prěnſchi chze ſekaſtwo ſtudowacž, tón druhí chze ſkótny ſekař byž.

— Straschnego nutſlamaria, wěſteho Vogela, kothryž je ſo we ſwojim čaſhu tež w Porschizach nutſlamal a kothryž tým, kothryž chylic ſeho ſajecž, i revolvrom hrožesche, je ſud i 14 lětam khotſtanie ſaſhuzdžil. Sputaneho teho straschnego člowejka psched ſud pſchiwiedžechu. Wón bu we ſwojim čaſhu wot Budyskeho polizisth, hdyž chylic ſi Viſkopiz do Budyschina jecž w ſelesníz ſajat.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjegow duchownych, ale je tež we wſchěch psched a w ařnach „Sſerb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtacž.